

צד

ענידת טבעת נישואין לגבר

הנני מאשר קבלת מכתבך מיום י"א אייר דנא, בשאלתך, אם יש איסור לגבר לענוד טבעת נישואין על אצבעו, כי שמעת מחברך שגברים נמנעים מכך וכו'. האמת היא כי לא שמעתי מעולם על איסור כזה, או אפילו על מנהג חסידות להמנע מענידת טבעת נישואין. ואדרבא, מתוך ההלכה מתברר שאין כל איסור בדבר, שכן מבואר בהלכות שבת (סימן ש"א סעיף ט') לא יצא בטבעת שאין עליה חותם וכו', ועיין שם פרטי הלכה זאת באורך העוסקת בעניני שבת, ונגעו בה מדין הוצאה מרשות לרשות במקום שאין עירוב, מתי יש לה דין תכשיט ומותר לצאת בה ומתי אסור. ולהלן (בסימן ש"ג סעיף י"ח) פסק מרן בפירוש: ויש מי שאומר שבזמן הזה שנהגו האנשים לצאת בטבעת שאין עליה חותם הרי זה להם כתכשיט ומותר עכ"ל. הרי מפורש שגברים נהגו לצאת בטבעת בימי מרן בחול, ולכן הותר גם בשבת (לסברת "יש מי שאומר") משום שהיא להם כתכשיט. אלא שמתוך אותה הלכה עצמה ניתן ללמוד כעין אסמכתא לאותם הנמנעים מענידת טבעת, שכן הרמב"ם בהלכות שבת (פרק י"ט הלכות ג' וד'), כתב כל פרטי דיני יציאה בטבעת בשבת, וסיים בכתבו: ונהגו כל העם שלא יצאו בטבעת כלל עכ"ל. ובודאי שכוונתו היא בשבת בלבד. אלא שאם יש אמנם כאלה אשר נהגו להמנע מענידת טבעת כל עיקר, נבאר כונתם משום שחששו שאם יענדו טבעת כל השבוע על אצבעם עלולים הם בקלות רבה לשכוח ולצאת בה בשבת, ולכן כיון שיש מקום להחמיר שלא לצאת בטבעת בשבת כלל וכדברי הרמב"ם, החמירו על עצמם כל השבוע גזירה שמא ישכחו ויצאו בה בשבת.